

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ivana Rumanu a sudkýň JUDr. Gabriely Gerdovej a JUDr. Jany Zemkovej PhD. v právnej veci navrhovateľky: **MAC TV, s.r.o.**, Brečtanová 1, Bratislava, *právne zastúpená Advokátskou kanceláriou Bugala - Ďurček, s.r.o., Drotárska cesta 102, Bratislava*, proti odporkyňi: **Rada pre vysielanie a retransmisiu**, Dobrovičova 8, Bratislava, v konaní o opravnom prostriedku navrhovateľky proti rozhodnutiu odporkyne č. RP/059/2013 zo dňa 02. júla 2013, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie odporkyne č. RP/059/2013 zo dňa 02.07.2013 **p o t v r d z u j e**.

Navrhovateľke **u k l a d á** povinnosť zaplatiť súdny poplatok v sume 500 € do 30 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku na účet Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vedený v Štátnej pokladnici, Bratislava.

Navrhovateľke právo na náhradu trov konania **n e p r i z n á v a**.

O d ô v o d n e n i e

Napadnutým rozhodnutím č. RP/059/2013 zo dňa 02.07.2013 odporkyňa (ďalej aj Rada) rozhodla, že navrhovateľka ako vysielateľ porušila povinnosť ustanovenú v § 19 ods. 1 písm. a) zákona č. 308/2000 Z.z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z.z. o telekomunikáciách v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon č. 308/2000 Z.z.) tým, že „na programovej službe JOJ odvysielal dňa 14.01.2013 o cca 21.32 hod. program *Bučkovci – Slnko, seno, dedina*, ktorý spôsobom spracovania a svojím obsahom

zasiahol do práva na súkromie účinkujúcich v programe označených ako J. rodičia, za čo navrhovateľke uložil podľa ust. § 64 ods. 1 písm. d) zákona č. 308/2000 Z.z. sankciu – pokutu, určenú podľa § 67 ods. 5 písm. e) zákona č. 308/2000 Z.z. vo výške 4000 €.

Proti rozhodnutiu odporkyne podala navrhovateľka včas opravný prostriedok. Navrhovala, aby súd zrušil napadnuté rozhodnutie Rady a vec jej vrátil na ďalšie konanie. Poukazovala na skutočnosť, že „nesúhlas“ so zaznamenávaním súkromia nebol v programe explicitne uvedený. Odporkyňou identifikovaná veta bola súčasťou konverzácie medzi zobrazenými osobami v programe, pričom táto veta nebola adresovaná osobe, ktorá zaznamenávala „súkromie“ osôb.

Odporkyňa navyše ani neskúmala, či súhlas k zaznamenaniu „súkromia“ reálne existoval alebo nie, a to napriek skutočnosti, že odporkyňa navrhla vykonanie výsluchu svedkov - dotknutých osôb, ktorí sa mohli vyjadriť, či reálne súhlas udelili alebo nie. V súlade s argumentáciou uvedenou vyššie je jednoznačné, že Rada opätovne prebrala odvysielanú informáciu o údajnom „nesúhlase“ s nakrúcaním ako fakt bez toho, aby si predmetnú skutočnosť relevantne overila, to všetko napriek tomu, že program je umeleckým dielom (dramatizovaným nereálnym príbehom), ktorého pravdivosť odvysielaných informácií nie je notoriou. Scéna, na ktorú sa Rada odvoláva mohla byť len produktom umeleckého výkonu s cieľom zvýšiť atraktivitu programu. Rada však túto skutočnosť nikdy neskúmala, hoci bola povinná zistiť skutkový stav veci bez dôvodných pochybností. Poukazovala na str. 14 napadnutého odôvodnenia, kde Rada právne posúdila, že odporkyňa nebola v zmysle ustanovení § 12 ods. 3 Občianskeho zákonníka oprávnená vyhotovovať obrazové a zvukové záznamy bez súhlasu fyzickej osoby, keďže predmetný program nebol spravodajstvom a nevzťahovala sa na neho tzv. „spravodajská licencia“. Odporkyňa opomenula skúmať, či vysielateľ nedisponoval tzv. umeleckou licenciou, keďže ustanovenie § 12 ods. 3 OZ umožňuje vyhotoviť obrazové a zvukové záznamy fyzickej osoby aj bez jej súhlasu na umelecké účely. Rada sa touto skutočnosťou nezaoberala a v tejto časti je napadnuté rozhodnutie nepreskúmateľné vzhľadom na absenciu akéhokoľvek odôvodnenia.

Sama odporkyňa program označila ako „zábavný typ programu“ a s ohľadom na všetky jeho atribúty je ho potrebné považovať za umelecké dielo. Získané obrazové a zvukové záznamy boli preto získané za umeleckým účelom, pričom boli použité primeraným spôsobom. Ostatne Rada samotná uviedla, že fyzické osoby nemohli byť identifikovateľné podobizňou, nakoľko MAC TV „vyrastroval“ ich tváre za účelom ich ochrany a použitia záznamov primeraným spôsobom. Rada nesprávne právne vec posúdila, nakoľko nebrala do úvahy možnú „umeleckú licenciou“ na vyhotovovanie záznamov.

Odporkyňa vo vyjadrení zo dňa 09.06.2014 k opravnému prostriedku navrhla, aby najvyšší súd rozhodnutie odporkyne č. RP/059/2013 zo dňa 02.07.2013 potvrdil. Navrhovateľka opakovane uvádza argumenty, ktoré už boli súčasťou predchádzajúcich častí jej odvolania. Odporkyňa preto len v stručnosti opakovane uvádza, že existencia alebo neexistencia „súhlasu“ s porušením práva na súkromie žiadnym spôsobom neovplyvňuje skutočnosť, že došlo k porušeniu predmetnej povinnosti (pričom uvedené potvrdil už aj Ústavný súd Slovenskej republiky). Odporkyňa sa tiež v predchádzajúcich častiach odvolania podrobne vysporiadala s argumentmi o fiktívnom „umeleckom“ príbehu, ako aj s identifikovateľnosťou dotknutých osôb. Ako sama navrhovateľka uvádza Rada nie je kompetentná posudzovať a ani neposudzuje spory o ochranu osobnosti podľa Občianskeho zákonníka a uvedenie spravodajskej licencie a primeranosti použitia predmetných záberov v odôvodnení rozhodnutia bolo súčasťou správnej úvahy o tom, či predmetný program zasiahol do súkromia uvedených osôb. Vzhľadom na uvedené je zrejmé, že ani existencia alebo neexistencia „umeleckej licencie“ nie je pre posúdenie, či k zásahu do práva

na súkromie daných osôb došlo, žiadnym spôsobom relevantná (odhliadnuc od otázky primeranosti použitia obdobných záberov).

Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti je odporkyňa presvedčená, že ako príslušný správny orgán v dostatočnej miere zistila skutkový stav veci, na ktorý správne aplikovala relevantné ustanovenia zákona. Ďalej má za to, že rozhodnutie má všetky náležitosti ustanovené v § 47 zákona č. 71/1967 Zb., nevykazuje formálne ani logické nedostatky, je riadne odôvodnené a vychádza zo skutkového stavu zisteného v zmysle ustanovení zákona č. 71/1967 Zb. Navrhovateľka nebola na svojich právach ukrátená rozhodnutím ani postupom správneho orgánu a napadnuté rozhodnutie a postup je v súlade so zákonom

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd vecne príslušný na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporkyne na základe podaného opravného prostriedku preskúmal napadnuté rozhodnutie postupom podľa § 246 ods. 2 písm. a) v spojení s § 250l ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len O.s.p.) a § 64 ods. 6 zákona č. 308/2000 Z.z. a na pojednávaní súdu dňa 01.07.2014 po preskúmaní dôvodov uvedených v opravnom prostriedku a po oboznámení sa s ústnymi vyjadreniami zástupcov účastníkov konania, s obsahom pripojeného administratívneho spisu č. 196-PLO/O-2114/2013, s obsahom rozhodnutia Rady č. RP/059/2013 zo dňa 02.07.2013, ako aj s obsahom obrazovo-zvukového záznamu dospel k záveru, že opravný prostriedok navrhovateľky nie je dôvodný.

Predseda senátu na základe poverenia senátu vykonal dôkaz oboznámením sa so záznamom programu Bučkovci na pripojenom DVD nosiči a o zisteniach zo záznamu podal správu na pojednávaní dňa 01.07.2014.

Spornou bola scéna z reality „Bučkovci“, kedy J. B. s manželkou prichádza v sprievode kamier do bytu svojich rodičov, pričom vrátane kamier sú vpustení dovnútra a usadení v priestoroch obývačky s tým, že z následného rozhovoru a vyjadrení matky J. B. vyplýva, že nesúhlasí s prítomnosťou kamier a s takýmto nečakaným príchodom do bytu. Matka J. B. pritom explicitne nevyjadrila nesúhlas, ale všetkým bol zrejmý. Tváre rodičov J. B. boli vyrašťované. Odporkyňa ako zásah do súkromia hodnotila bezprostrednú reakciu matky J. B., ktorá vyvrcholila jej vyjadrením, že volá políciu.

Senát dospel k záveru, že v rámci súdneho prieskumu zákonnosti ide aj o systémové nastavenie povinností vysielateľa pri neočakávanom vstupe do obydlija osôb, ktoré nie sú priamymi účastníkmi zábavného programu reality a ktorí sú vtiahnutí činnosťou aktívnych účastníkov za prítomnosti kamier do zábavného programu.

Podľa § 19 ods. 1 písm. a) zák. č. 308/2000 Z.z. audiovizuálna mediálna služba na požiadanie, programová služba a ich zložky nesmú spôsobom svojho spracovania a svojím obsahom zasahovať do ľudskej dôstojnosti a základných práv a slobôd iných.

Podľa § 12 ods. 3 Občianskeho zákonníka podobizne, obrazové snímky a obrazové a zvukové záznamy sa môžu bez privolenia fyzickej osoby vyhotoviť alebo použiť primeraným spôsobom tiež na vedecké a umelecké účely a pre tlačové, filmové, rozhlasové a televízne spravodajstvo. Ani také použitie však nesmie byť v rozpore s oprávnenými záujmami fyzickej osoby.

Preskúmaním veci senát zistil, že išlo o zábavný program spojený so vstupom do obydlija osôb, ktoré neboli účastníkmi zábavného programu. Obydlie je doménou súkromného života osôb a tvorí „oponu“ od verejného priestoru. Vstup a zaznamenávanie

prejavov osôb za touto „oponou“ možno iba so súhlasom dotknutých osôb. Konkludentné prejavy vôle „J. matky“ o nesúhlase s prítomnosťou kamier boli dostatočne určité na to, aby ich vysielateľ včas rozpoznal. Túto skutočnosť Rada správne vytkla vysielateľovi a zrozumiteľne a presvedčivo odôvodnila v napadnutom rozhodnutí:

„V rámci posudzovania predmetu správneho konania sa Rada ďalej zamerala na obsah a spôsob spracovania predmetného programu, najmä či zaradenie uvedených záberov z obydli rodíčov účinkujúceho J. B. a prezentácia odmietavých verbálnych prejavov jeho matky v nadväznosti na vyjadrenia nevesty A., ako aj sprievodného komentára programu mohli spôsobiť, že ich zverejnenie v rámci televízneho vysielania bolo spôsobilé zasiahnuť do práva na súkromie osôb označených v programe ako J. rodičia.

Zo záznamu vysielania predmetného programu vyplýva, že v ňom nebol prezentovaný okamih otvorenia dverí a vstupu nevesty A. a syna J. do bytu dotknutých osôb - svokrovcov A., ale až situácia, kedy A. a J. stoja v chodbe bytu, zvitávajú sa a rozprávajú s J. otcom, ktorý má vyrašťovanú tvár, pričom matka J. nie je v zábere, ale v inej miestnosti. V odvysielaných scénach nie je zachytený explicitne vyjadrený nesúhlas so vstupom kamery do bytu. V rámci vyhroteného rozhovoru je však neskôr v programe vyjadrený explicitný nesúhlas s natáčaním (Žena: „To si vy tam natáčajte, ale nie mňa“). Je tiež zobrazené, ako J. matka odíde v rozčúlení z miestnosti, A. a synovi J. pritom vytýka niečo, čo z odvysielaného obsahu nie je jednoznačne zrejmé. Z odzneného, ako i z neverbálneho prejavu J. matky (odišla do miestnosti mimo snímania kamerou, kde zotrvala, pričom v zábere sa objavila až pri zatvorení dverí pred kamerou) je podľa názoru Rady možné vyvodiť záver, že prítomnosť a snímanie kamier jej boli nepríjemné a svoju nevoľu a nesúhlas prejavila svojim správaním, t.j. vyhýbaním sa kamere, svojou neprítomnosťou v miestnosti...“.

Súd poukazuje na to, že uplatňovanie slobody prejavu musí byť v rovnováhe s inými hodnotami chránenými Ústavou SR a v danom prípade bola prekročená hranica balansu medzi slobodu umeleckého prejavu a nedotknuteľnosťou súkromia.

Z obsahu administratívneho spisu porušenie procesných pravidiel, na ktoré poukazovala navrhovateľka v opravnom prostriedku nebolo zistené. Tieto mali charakter paušálnych námietok, uplatňovaných aj iných typoch konania, bez ohľadu na individualizáciu v spojení s konkrétnym porušením zákona č. 308/2000 Z.z.

O náhrade trov konania najvyšší súd rozhodol podľa § 250k ods. 1 O.s.p. v spojení s § 250l ods. 2 O.s.p. tak, že navrhovateľke právo na náhradu trov konania nepriznal, keďže v konaní nemala úspech.

O povinnosti navrhovateľky zaplatiť súdny poplatok za podaný opravný prostriedok súd rozhodol podľa § 2 ods. 4 veta druhá zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch v znení neskorších predpisov, podľa ktorého poplatníkom je tiež ten, kto podal opravný prostriedok proti rozhodnutiu správneho orgánu a v konaní nebol úspešný.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch v znení účinnom od 01.05.2011).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok **nie je** prípustný.

V Bratislave dňa 01. júla 2014

JUDr. Ivan R U M A N A
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Emília Čičková